

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крайц. за трипутъ.

№ 18.

ПУТОВАНЪ ПРОТИВЪ ВОЛЪ.

Да бы се болѣ разумело прво писмо, морамо овде навести, да е писаць писма са сестромъ својомъ быо позванъ 20. Јануара 1807. на балъ кодъ графинце Амаліе одъ Ст. . . и у нѣной палати у Варшави држаный. Они добоше и проводише вече весело, нако веселѣ свакомъ одъ срца нѣшло. Ђрѣ е тада у Варшави было много замешателства и Француза, и текъ прошло осамъ дана, како е привремена комисија управленія постављена, подъ предѣтельствомъ Малаховскогъ, кога е врлине слабо ко познавао.

Графинца одъ Ст. . . и была е то вече као аѣео лепа: О белома јой вратутрепѣо е прекраса нѣ одъ бисера ђерданъ, поклонъ, коя е о новой години одъ уака свогъ добила. Такву е и сестра писмописца о новой години добила, но садъ га е была заборавила на вратъ метути. Младе саревновательке препираше се, чѣи е накитъ лепшій; свака е хтела, да нѣнѣ побѣду одржи. Найпосле навалише обе на писмописца, да сестринѣ накитъ одма донесе. Сестра дакле даде брату ключъ одъ нѣногъ сандучета накитногъ; онъ седне у кола и повта у обиталиште свое.

П Р В О П И С М О .

У Блонію 21. Јануара 1807.

Свимъ граціяма, међу кое и Вы, моя лепа графинце, спадаате, преклинѣмъ Васъ, не срдите се на мене. Место да синоѣ Софѣинѣ накитъ Вама донесемъ, донео самъ га у Блоніе. Али я ѣу се јошъ данасъ у Варшаву вратити, и Вама га јошъ ово вече подиети. Я се ползуемъ досаднимъ ми дугимъ временомъ и еднимъ куриромъ, кои у Варшаву путуе, да Вамъ се предварително извинимъ. Вы ѣете наравно мою погрешку, што е синоѣна Ваша побѣда одоцѣна, за неопростиму сматрати и наѣи, да се она никако више поправити неможе. Али я васъ молимъ, будите толико милостиви, ово неколико врстѣй погледа Вашегъ удостойти, и Вы ѣете имати призьрѣніе на казндостойногъ, кои е збогъ прѣательства грешникъ према Вама постао.

Синоѣ узедо Софѣинѣ накитъ, и быя у намери у кола попетисе, да Вамъ се вратимъ на балъ, кои сте Вы

лепотомъ својомъ зачинили, кадъ ал' слуга ми прѣяви едного французскогъ офицера, кога морадо примити. Онъ ми преда едно писмо. Помислите, то е было писмо одъ могъ едного одъ младости друга, храброгъ Феликса Л. . . , кога дванаестъ година видю нисамъ. Онъ е садъ, почемъ е у свимъ Наполеоновимъ военимъ походима участвовао, старешина едного польскогъ полка. Оно гласи: "Текъ што присѣ у Блоніе, известимъ се, да си ты, любезный Юсифе, живѣ. Надежда моя, да ѣу те у Варшави заглити, осуети се предъ вратима миле вароши. Ђрѣ кадъ изъ Позена дођо, нађо овде военногъ курира и заповесть, да съ места къ Торну поитамъ. Ако ти е могуће, дођи на еданъ часакъ овамо у Блоні, гди ѣу се неколико сатѣй найманъ одмарати. Козна, обемо ли јошъ кадгодъ на овомъ свету овако близу еданъ другомъ бити. Мы ѣемо имати много еданъ другомъ причати. Сутра са зоромъ одпутоваѣу."

Обете ли ми замерити, лепа графинце, што ово важно магновеніе нисамъ пропустио, да драгогъ друга, съ коимъ самъ се одавна растао, видимъ! Замолимъ офицера, да у моя кола седне, а нѣгови конѣи да за нама иду; огрнемъ япунце, и тако поѣемъ у место къ олтару любави, на торжество прѣательства.

После неприятногъ путованя — ерѣ е путь врло рђавъ быо, а помрчина као тесто, доѣемъ у Блоніе, кадъ ал' мой Феликсъ отишао у Сохацевъ, гди га неколико француски генерала очекива'у. Но онъ ми е оставіо цедулю, да му тамо слѣдуемъ, гди ме на свакој начинъ очекуе. И кадъ самъ веѣ нѣга ради доведе дошао, то ѣу јошъ кои сатъ и далъ иѣи. Само ми е досадно. Еданъ ми конъ ове ноѣи ороную, на морамъ поштанске конѣи узети; а то ѣе реѣи, чекати, докъ у пошти коня буде; ерѣ е све за воену потребу заузето. Но ипакъ ме обнадеждаваю, да ѣу за еданъ сатъ поѣи моѣи.

Здравствуйте, любведостойна. Јошъ ово вече полюбиѣу вамъ руку.

Вашъ I. графъ одъ В.

Д Р У Г О П И С М О .

У Кутну 23. Јануара.

Кадъ отворите ово писмо, и видите да вамъ изъ Кутна пишемъ, Вы се ѣѣете, милостива, веѣма чудяти,

него што се я чудимъ, што самъ овде. Судба моя оће да ме предъ вама учини лажомъ, и зато самъ я неутъшимъ. Шта ћете вы о мени мислити? И опетъ самъ я најневинни човекъ на свету.

Едино, што ме у овомъ чудномъ догађаю тѣши, то је, што самъ се у Сохацеву съ моимъ Феликсомъ срећно састао. Мы падосмо еданъ другомъ на прси съ топлимъ чувствомъ. Нека сладка туга обузе насъ, кадъ се видосмо. Чинило ми се, као да самъ давно преминушегъ любовника на ономъ свету опетъ къ срцу моме пригрлио био.

Вы сте га ямачно познавали. Она живость садъ се стишала. Египетско и шпанско сунце мало му в лице опалило, и масница она надъ левимъ окомъ, кою је у бою съ калабрезцама добыо, тако му лепо доликуе, да бы ме она любовревнивимъ учинила, да самъ знао, да бы онъ у Варшаву и кодъ Васъ на квартиръ дошао.

Кадъ доћемъ тамо, а то ће быти сутра, я ћу вамъ читаву историю нѣговогъ воеваня испрѣчати. Боже мой, како се люди у овимъ Наполеоновимъ временима по свима частима света потуцаю! То је право преселѣне народа, и нико неможе рећи, гди ће му последнѣ јутро осванути, да л' у Европи, Азији, Америци или Африци. Феликсъ вь было дуго при генералштабу, а садъ управя повереннымъ му полкомъ. Онъ вь корпусу генерала Ланеа причислѣнъ, и као што онъ мисли и уверава, Наполеонъ ће идућегъ лета у Петрограду быти, особито ако се Турци небуду затезали, почемъ су ратъ већъ объявили. То је известно, да је рускѣй посланикъ Италискѣй изъ Цариграда већъ отишао. Француски генерали, кодъ кои е Феликсъ было, говорау, да је после битке кодъ Пултусва и Голомина, было јошъ кровавогъ боя кодъ Остроленке; кои је у ползу Францускогъ оружя испео.

Но доста о политици. Вы ћете већма любопытни быти, да дознате, како самъ я место у Варшаву, садъ овамо у ову проклету јдну варошицу дошао? Послушайте ме само. Чѣя штета, онога и срамота. Вы ћете се одъ свегъ срца смеяти, а и мени ништа друго неостав; него съ вама смеяти се, при свемъ томъ, што бы пре имао волю очаявати, што се кодъ васъ већъ неналазимъ.

Мы смо јуче у Сохацеву были заедно до неко доба ноћи, докъ се нарастадосмо безъ надежде да ћемо се икадъ видети више. Почемъ се нисамъ надао, да ћускорро поштанске конѣ добыти моћи, а радъ былъ, ако и уморанъ, што пре у Варшаву повратити се, да вамъ се покажмъ: то ми е Феликсъ својомъ войничкомъ важности и власћу набавио кола за Блоніе. Дођоше ми кола съ три добра коня упрегнута. Я притиснемъ јошъ едномъ могъ честитогъ Феликса на прси мое; онъ оде, а затимъ и я

Ућемъ у кола и огрнувши око себе япунце, закло-нимъ се завѣсомъ одъ вѣявице, и сместимъ се у еданъ край кола, и онако уморанъ, ерѣ прошле ноћи ни тренуо нисамъ, сладко заспимъ, иако ми е седиште тврдо было. Срећанъ самъ, што самъ јошъ кодъ куће преко балски альина, зимнѣй капуть обукао; а ноге самъ, које су у свилене чарапе и танке ципеле обучене были, сеномъ покрио, да ми неозебу.

Спавао самъ немирно, ал' саняо прѣятно, ерѣ сте вы мой санъ были. О како любведостойномъ, и како добромъ учинію Васъ е богъ уображеня! какве блажене речи читао самъ я у вашимъ очима! Моя душа была е у вашой; я знадо, што Вы чувствовасте, но я чувствова несравнѣно више одъ Васъ. О, што то само санъ быаше! Кадъ бы сте само знали, дражестна Амалію, какво блаженство Вы проузроковати можете, Вы и у дѣйствителности небы сте чинили иначе, него као у сну моме.

Колико самъ се годъ пута, лупивши се немилости-во главомъ о кола, одъ сна трао, опетъ су се уморене очи заклопиле, и опетъ сте ме Вы у изгублѣно блаженство повраћали. Ами кадъ самъ се већъ одъ буновогъ сна отресао, упренастимъ се, кадъ примѣтимъ, да е зора забелила. Я самъ мислио, да ћу до повоћи доћи у Блоніе. Размакнемъ завѣсе одъ кола и видимъ, да улазимо у варошицу јдну, кою досадъ видіо нисамъ.

„Гди смо мы?“ упитамъ кочиаша.

„У Кутну?“ одговори нитковъ сасвимъ ладно, и тераше далъ.

„У Кутну?“ продеремъ се яростно. „Кои те е ѣаво, ниткове, терао, да ме у Кутно возишь? У Блоніе, у Блоніе оћу я!“

Лупежъ тай, као да е на ушима седіо, тераше далъ и најпосле стаде предъ едномъ меаномъ. Сиђо съ кола и я као испребѣявъ, и ктѣдо у искушеніе доћи, да проклетогъ дечка на сокаку излемамъ. Но онъ увераваше, да му е Францускѣй офицеръ заповедіо, да у Кутно вози; онъ е, вели, тако разумео, и на томъ остаде; ошину свое умерене конѣ, па оде.

Одъ меанцие дознамъ, да е безбожнѣй мой кочиашъ изъ Кутна, да е јошъ пре осамъ дана отишао, да донекле воене потреке превози, те су га зарѣ войници, као што е то кодъ нѣи обичай, боемъ и глади нагонили, те имъ е онъ потребе нѣюве и далъ возити морао; па е онъ садъ улучію ову прилику, ноћу својой кући повратити се, видећи зарѣ да самъ я Полякъ, а нисамъ ни Французъ ни офицеръ.

Ово известіе оштроумногъ меанцие, нека бы и истинито было, мени ни одъ какве помоћи было ніе. Я самъ се налазіо у Кутну, и не само у Варшави, него ни у Блонію нисамъ. Меанция ме е тѣшио злочестимъ доручкомъ и добромъ надеждомъ, да ће се наћи прилика за повратакъ у Сохацевъ. Онъ узе на себе, да ми кола нађе. Самъ пакъ тумарао самъ онако у свилени чарапа по блаваой варошици; но савъ ми е трудъ суетанъ было. Све е за воену службу заузето. Најпосле морадо се понизити, да потражимъ оногъ проклетогъ угурсуза, кои ме е овде довезао. Молио самъ га, и давао самъ новаца, само да ме у Сохацевъ натрагъ одвезе. Но онъ се заклиняше да су му онай данъ јошъ и кола и конѣ узети. Меанция е напротивъ држао, да е угурсузъ тай своя кола некудъ на сигурно место сакрио, да му се више за воену послугу неузму.

Најпосле данасъ састанемъ се съ еднимъ Францускимъ инципир-офицеромъ, кои е кодъ могъ меанцие у квартиру, и съ нѣиме заключимъ уговоръ. Онъ путуе у Кладово а я ћу га дотле пратити; тамо ће ми уступити

своей подвозъ, и дати ми пуномоііе, да га као возный подвозъ до Сохацева, а ако оћу и до Блонія и Варшаве употребимъ. Да бы у томъ сигурній быо, я самъ кочіяша о томѣ не само извѣстію, него и уверію га, да подвозъ противъ нѣгове воли употребити нећу, но напротивъ да ћу за нѣга платити, докле ми потребанъ буде. Морамъ дакле по найрѣвнѣмъ времену найпре у Кладово ићи, па онда опетъ у Кутно повратити се, само како бы до подвоза доћи могао. Еръ ако га не бы до Кладова пратио, не бы никадъ кола добити могао.

Неописано јдно є на селу быти. Наши ослободители скупо наплаћую ослобоћенъ. За драге новце едва се леба добити може.

Морамъ већъ заключити, иначе бы пошту пропустио. О како завидимъ я овомъ листу, кои ће кодъ Васъ бити два дана пре одъ мене.

Съ овимъ писмомъ доћиће тамо и друго, на сестру мою упућено, кое самъ юче писао.

Умирите є и кажите іой, да ћу я зацело прексутра у Варшави быти.

Съ Богомъ! Умиремъ одъ нестрпленя, што Васъ невидимъ. Толико пута самъ юче ѣипію быо, да у лакимъ цицелама по блату и снегу пешице у Варшаву поћемъ. Али добра память уздржала ме є одъ ове чезнѣ, учинивши ту снажну примѣтбу, да бы осамнаестъ деветнаестъ сатій глѣбати имао.

Будите здрави! О да бы ваша лепа рука осетила, жаркій полюбаць, кои вамъ я у духу даємъ и т. д.

(Даль слѣдує)

ПОДГРЪВЦИ.

— У Америки найвећа є варошь Нью-іоркъ, и у той вароши, коя на обали морской лежи, найживља є трговина. Године 1786. у Нью-іорку нѣ выше одъ 23.614. душа было; године 1810. порастло є жительство само на 96.373. али до године 1830. износило є жительство Нью-іорка на 203.007. душа, а после єданаестъ година т. є. при свршетку 1841. године было є 312.710 жителя у той до сада у већемъ степену умножавающей се вароши.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

Београдъ 1. Марта. Данасъ є после подне држана трговачка скупштина у Читалишту, гдѣ є г. Дим. Црнобараць Помоћникъ Попечительства Правосудія, као Предсѣдатель одбора, а потомъ и одъ целе скупштине избранъ єднодушно за нѣного Предсѣдателя, прочитао сва заключеня одбора за побольшанъ трговине, коя є скупштина по дужемъ саветованю примила, и рѣшила да се Высокосл. Правительству поднесу. Съ овимъ є одборъ свой чести пуный задатакъ свршио.

У Београду 1. Марта. Сви трговци нашегъ отечества а и друга лица, коя су имала потребу у ц. кр. аустрійску државу прелазити, осећали су велику тегобу и сметню за свое послове у наредби ц. кр. аустрійскогъ Правительства, по којой никомъ одъ наши людій нѣ было дозвољно, ма на којой пограничной скели у аустрійску землю прећи безъ визе ц. кр. аустрійскога конзулата. По овой наредби морао є свакій, и у найнужнѣмъ и преко хитнымъ пословима, или у Београдъ по визу доћи, или є у свое месту одъ єдне поште до друге изчекивати. Лакое себи представити, да се при томѣ нередко догодити морало, да є на овай начинъ съ тежкомъ мукомъ и натегомъ набављный пасошъ и непотребанъ постао, будући є често користь одъ умилѣногъ посла, коя є много пута съ временомъ згодомъ врло скопчана, съ изгубљнымъ временомъ и сама изгубљна. Мы смо изъ поузданогъ извора дознали, да є на заузимањ нашегъ земальскогъ Правительства ц. кр. аустрійско Правительство дозволило, да

одсадъ свакій нашъ човекъ, ма на којой скели, (осимъ Београда) безъ конзулатске визе, съ обычнымъ пасошемъ ербски властей, у аустрійску область прелазити може. Ово преиначенъ досадъ постоявше уредбе већ є и народу циркулирано; али га мы опетъ зато непропуштамо и на овай начинъ читаюћемъ свѣту саобштити, што смо уверени, да ће му се свакій родолюбаць, и кога се иначе изближе нетиче, срдачно обрадовати, и да ће съ нама заєдно почувствовати искрену благодарность, како према нашемъ земальскомъ Правительству, што се за олакшицу народну свесрдно заузело; тако и ц. кр. аустрійскомъ Правительству, што є благонаклоно интересе наше трговине уважити изволило.

Београдъ 1. Марта. Као што извештаваю „Србске Новине“ у брою 37. преставіо се у прошлу неделю, 26. Фебруара. у свое месту роћеня, Вршцу, г. *Јованъ С. Поповићъ.* обштенознатый, врстный С писатель Србскій. Онъ є осимъ свогъ свесрбскогъ просветногъ дѣйствованя као с писатель, нарочито дѣйствовао на полю просвете и у нашемъ отечеству, гдѣ є дуже времена, найпре као Лицейскій Профессоръ, а после као Началникъ Одѣленія при Попечительству Просвештенія служіо. Вечна му память!

ТУРСКА.

Изъ Марселя телеграфираю подъ 20. Фебруара слѣдующе: Лађа „Бористенесъ“ стигла є у Марсель съ вѣстима изъ Цариграда, кое допиру до 13. Фебруара.

— У Цариграду су европски трговци разложили посланицыма неприлике, у којима се трговина налази, и молили су, да се што скоріе преустрои новчана система. — Кодъ Цариграда и Варне бѣсна е страовита бура. Великій брой лађа у Боспору яко е оштећенъ, а многе су и сасвимъ пропале; 17 мунара оборила е олуина. — У Самзуну у малој Азији тресла се више пута земля и тyme причинѣна штета врло е знатна. Жители су побегли изъ свои кућа и станую подъ ведримъ небомъ. — Цѣна ране яко е пала.

— Изъ Алцира послате су на истокъ две польске батеріе. — Вѣсти изъ Крима допиру до 9. Фебруара. Тамо е была врло яка зима. Павловъ е градићъ разоренъ, а карантинскій е подкопанъ и лагумисанъ. Енглези на Криму спремали су се за неку експедицію, кое е цѣль јошть непозната; но сви мысле, да ће Трапезунтъ быти мѣсто, гди ће се извести Енглези на суво. — Омер-паша налази се јошть единако у Редут-Калу; планъ, по комъ бы се имала у Трапезунту сабрати една повећа отоманска войска, одбаченъ е на страну. — Писма изъ Евпаторіе одъ 5. Фебруара являю, да у тамошньої посадној турской войсцы яко шкорбуть бѣсна. Даль се опровргава вѣсть, да око 1500 Пиемонтеза у болницама цариградскимъ леже. У Бникалу налази се едно на друго само 900 болестника. Генералъ Вилиямъ быће данъ у замѣну за бывшегъ команданта града Кинбурна Коконивића. Генералъ Смитъ преузео е наново команду надъ Башибозуцыма. — У Варни е 8. Фебруара падао снегъ. Оттомански козацы кои станую у Шумли, владали су се врло разуздано и чинила су нека изступленя противъ военогъ запта, но тай е немиръ одма угушенъ.

— Изъ Смирне пишу „Триестеръ цайтунгу“: „11. Фебруара сазвао е губернаторъ Солиман-паша у ковакъ христіанско и израелитско свештенство, толмаче тамошњи конзулата, мецлійске чланове одъ христіанске рае и све выше турске чиновнике, и обнародовао е царскій Хат-Хумаюнъ одъ 6. Фебруара, односећій се на преустройство Турске. Упечатленъ на присутствуюће было е очевидно врло различно. Озбиљно и суморно лице османлія ніе башъ велику радость изьявљивало, што се нѣови христіански земляцы съ нѣима изедначаваю, а и нѣово као подсмевателно смешенъ, кое неотично подсећа човека на судбину танзимата. Другче е пакъ упечатленъ учинило то на раю. Найвећа радость и усхићенъ могло се читати на свакомъ лицу, нити имъ е ту радость могло умалити и замути подсмевателно смешенъ Турака, почемъ Христіяни врло добро знаю, да ће она сила, коя е одъ Турака та уступљѣна права израдила, мотрити и на нѣово удѣйствованъ; у кратко рећи, рая е поздравила тай царскій Хат-хумаюнъ као зору свога избавлена. Едномъ сѣдомъ грчкомъ члену Мецлиса изнемого е гласъ одъ силногъ унутрашнѣгъ чувства; тай сѣдый стараць можда се често покоравао самовольству и неправди, и нѣгове одъ радости сузне очи вальда су често горкимъ сузама туге и боль обливлене были.

О реформама у Турской пише „Таймсъ“ слѣдуюће: Многима, кои су новоизданный султанскій Хат-Хумаюнъ прочитали, чиниће се може быти цела ова стваръ сасвимъ голо теоретична и идеална, и сматраће у нѣой е-

динствено обећаня, коя се неће никадъ испунити. Но мы немо тога мишлѣня. Мы истина неможемо очекивати, да све те велике промене за неколико година видимо удѣйствоване, или да ће и сама деспотична сила моћи наедаипуть неприятельске и неизображене народе довести до тога, да ѣй научи достойно цѣнити благотворность слоге, заеднички тежени и цѣлѣй и слободногъ развитка за све укупно. Будућность, коя е тимъ ферманомъ у изгледъ постављѣна, готово е налики на демократску еднакость, као што влада у Французской и сѣверо-американскимъ државама, и вѣрозаконъ быће јошъ слободни, него и у самой Нѣмачкой и Итали. Добро е на свакой начинъ, што е предположена цѣль тако високо постављѣна; еръ ће свачія дужность быти, да се томе идеалу (у гледзми) што већма може приближи. Наиболь и найизвѣстнѣ емство за успеванъ и напредакъ други реформа налазимо мы у томе, што ће иностранцима быти дозвољно, да се у Турской населити и трговину водити могу. Матеріалный предудимателный духъ и растећій саобраштай са западомъ учиниће нуждимъ продужаванъ овы реформа, кое су тако срећно започете.

— Као што се „Народнимъ новинама“ пише, ужива већъ и босанска рая благотворна дѣйства новы реформа. Харачъ, коме е рокъ за год. 1856. одавно већъ истекао, јошъ ніе нигди заисканъ премда се то ове године јошъ очекивало.

Изъ Цариграда пишу подъ 13. Фебр. корреспонденту „Семафора“ слѣдуюће:

Турцы су врло незадовольни са новимъ Хатишерифомъ; они веле, да су постали жертва ѣаурима. Министри држе сѣдницу за сѣдницомъ ради установљѣня едне банке; и готово е извѣстно, да ће се такова помоћу Ротшилда устроити. Дѣловодитель ове куће у непрестаномъ е саобраштаю са министрима. — Найновіе у Цариграду естъ гласъ о некой побуни и немиру у чивутской мали. Повода е дало томе убійство едногъ детета. — Колера се у Цариграду оцетъ появила.

— Французскомъ листу „Патри“ пишу изъ Цариграда, да су гласови о незадовольству жительства збогъ многопоменути новы реформа врло претерани, а нарочито да е посве лажно, да се томъ незадовольству имаю приписати последњи пожари у Цариграду. По себи се разуме, да Турци башъ нису толико задовольни, што се раи толика права даю, али то незадовольство изьявљивано е единствено гунѣанѣмъ и тешканѣмъ, а притомъ е и остало. По провинціяма, где е раздраженость већа, и где се лако немири и изступљѣна догодити могу, нареѣне су найстрожіе мѣре.

— Изъ Цариграда являю паризкой „Преси“ подъ 9. Фебр. неке поединости о често-поменутомъ писму Омерпаше, у комъ е онъ подносио Султану оставку. Турскій се войсковоѣа горко тужа на то, што правительство ништа не предудима за нѣгово оправданъ противу толики нападаня страны листова, и што на та нападаня неодговара; нѣгова честь зактева, да се станѣ стварій свету на угледъ постави. „Свакой куриръ“, вели онъ у писму, „доноси ми листове, у којима се цела одговорность за паденіе Карса и за безуспѣшну войну у Мингрелии на ме-

не баца, а изъ Цариграда нисамъ никадъ ни едно словце добио, одкуда бы увидити могао, да ли и правительство тако мисли или не. Я ту одговорностъ непримамъ.“ Омер-паша заключава съ тимъ речима, да ако се нѣму не дозволи правдати се, да се онъ рѣшио оставити турску службу и отићи у Америку. То е писмо учинило кодъ високе Порте велико упечатаѣнь, но зато е одетъ одма едногласно заключено, да сердара понуде, да остане на своме мѣсту. То е заключенъ одъ Султана потврђено и една е лађа послата у Трапезунтъ са найучтивѣимъ одбѣяньмъ нѣгове поднешене оставке.

РУСИЯ.

Изъ Петербурга пишу подъ 14. Фебр. однимъ немачкимъ новинама слѣдује: „Одкуда е одъ стране правительства наложено пресси, да буде уздржателна, одъ тогъ су времена ратомъ дишући песмоторцы као што су Глинка, Горяиновъ, Вяземскій и т. д. бацали свою лиру на страну, и „Сѣверна пчела“ до неба узноси дѣло мира, и рада е садъ, да Русія унутрашнимъ развиткомъ и богатствомъ прво мѣсто у Европи заузме. Међутимъ се спреманя ратна и одбранителне мѣре непрекидно наставляю. Воени командианти на сѣверу, Бергъ, Грабе, и Сѣверсъ кои су концемъ прошле године на военный савѣтъ у Петербургъ позвани были, повратили се, почемъ су своя извѣстия за прошлу годину поднели, по већој части на свое опредѣленъ, и то съ онаквымъ истымъ наложима и наставленияма као и прошле године. Вице-адмирала и командианти морски градова Свеаборга, Хелзингфорса и Кронштата, морске войске и целе руске источноморске флоте тако живо предузимаю одбранителне мѣре, као да су непријателске лађе већъ крозъ Белтъ ушле. Морски знацы и стубови свуда се дужъ обала морски укланяю. Юче намъ являю изъ Кронштата, да се морски исполинъ (т. е. грдне линейне лађе) одъ свое зимнѣ одеће люште, чисте, ките и опремаю. Морска е войска у найвећој дѣлательности. Па и самъ великій князь Константинъ надгледа непрекидно, како и у koliko послови успѣваю. Войска за обрану морски обала већъ пролази овуда и иде на свое штаціе у Финскій заливъ. Време између започетогъ бродопловства и предстојеће морске блокаде употребили су неке са солиу и виномъ натоварене лађе, да отиду у Балтишпортъ и Мемель. Већъ и пре явљно е по телеграфу, да ће доћи овамо една лађа изъ Либека, натоварена французскимъ виномъ у вредности 50.000 талира.

— О ячини и разделению руске войске на Криму м. Януара, доноси намъ еданъ „Таймс“-овъ коресподентъ изъ енглескогъ стана, кои вели, да е то изъ поуздане руке дознао, слѣдује извѣстие:

Мѣсеца Януара стаяла е слѣдујућа руска войска на тавриской земљи: III. корпусъ подъ генераломъ Сухожанетомъ састојећій се: а) изъ 7-ме дивизіе (резерве) на горямъ Белбеку: 9600 пешака са 36 топова (полкови Смоленскъ, Мохилевъ, Витебскъ и Полоцкъ). б) изъ 7-ме дивизіе (дѣйствующе войске) кодъ Коралеса, съ истымъ броемъ войника и истымъ полковима. в) изъ 8-ме дивизіе на Макензійскомъ брдоравно, 9600 момака съ 36 топова (полкови Дибитъ, Кременугъ Пултова и Алекс-

польскъ). г.) изъ 9-те дивизіе на высинама инкерманскимъ съ истымъ броемъ войника (полкови Бленъ, Сѣвскъ, Бранскъ и Ериванъ). — IV. корпусъ подъ генераломъ Остен-Сакеномъ састои се а) изъ 10-те дивизіе на Качи са 9600 пешака и 36 топова (полкови Екатеринбургъ, Тоболскъ, Томскъ и Коляванскъ) б) изъ 11-те дивизіе на макензійскимъ высинама, (полкови Зеленгинскій, Якуцкъ, Охоцкъ, и Камчатка. в) изъ 12-те дивизіе на Юцабу (полкови Азовъ, Днѣперъ, Украина и Одеса). — Свакій полкъ има четири батальона по 600 момака, а између четири батальона налази се свакадъ по еданъ батальонъ одъ милиціе.

И тако цела сума пешака износи 67.000 момака са 252 топа. Свакій топъ има 15 топція и 15 коня; кое износи 3750 топція и толико исто коня; дакле брой пешака и топція 60.780 момака. — Ячина целе на Криму стојеће руске коннице износи 15.000 коняника, кои су овако поделѣни: 4 полка свакій по 602 коняника са 8 топова и 108 топційски коня подъ княземъ Радзивиломъ кодъ Евпаторіе; 3 полка драгона, свакій по 800 коняника са 8 топова и 108 топційски коня, подъ генераломъ Монтезоровомъ кодъ Перекопа; наипосле подъ генераломъ Врангеломъ 1, 2, и 3-ій драгонскій полкъ, свакій по 800 момака, кодъ Евпаторіе, Алмакермана и Крча. Подъ истымъ генераломъ стои: 10 козачки полкова, 3 козачке батеріе и 2 хусарска полка у Симферополу. Сви ти полкови скупа износе 15.000 коняника са исто толико коня. Сва войска на Криму износи 85.780 момака са 18.780 коня. — Но осимъ тога стои кодъ Евпаторіе две дивизіе гранадиря, а кодъ Арабата Каффе, и т. д. милиція и црноморски козацы (пѣшацы). — А изванъ Крима веле да е овако поделѣна руска войска: I. корпусъ кодъ Исмаилова II. кодъ Николаева; V. у Убраини; VI. такође кодъ Николаева; гвардіе и гренадири (изузимаюћи напоменуते две дивизіе) стои одъ части у Польској, а одъ части сачиняваю сѣверну войску у провинціяма на источномъ мору.

ФРАНЦУСКА.

Еданъ дописатель „Келнише цайтунга“ доноси изъ Париза едну вѣсть, за кою намъ онъ стои добаръ, но кою мы нећемо за готово да примимо. Она гласи овако: „Папа е приміо понуђено кумство царскога потомка и да ће онъ едногъ одъ свои кардинала као свога мѣстозаступника послати. Кума пакъ быће удова краљица шведска, коя е, као што е познато, родомъ французкиня, и коя е остала вѣрна католичкомъ закону. Крштень догодиће се Юнія мѣсеца и я не несумнямъ, да ће се може бити донде и самъ папа рѣшити, да лично у Паризъ отиде.

— У Паризу 21. Фебр. Данасъ е држало законодавно тѣло свою прву сѣдницу. Грофъ Морни отворио е ишту са слѣдујућомъ бесѣдомъ:

„Господо! Просто е а уедно достойно разлаганъ положеня Француске, кое се юче разумели, морало е узхитити ваше отечестволюбіе. Савъ народный поносъ, кои у срцу вашемъ подранюете, морао е осећати найвеће удовольствие и удовлетворенъ. И доиста, какова е добродѣтель Француской оскудѣвала? Она се показала

као вѣрный и честный союзникъ; она е водила рать снажно, постоянно, трпелливо, некористолюбиво и човечно. Но у исто време была е она мирна, радина, гостолюбива и издашна. Она е одржала такође и едну моралну побѣду, коя јошъ много више важи него она користъ, кою осваивъ подае, она е сирѣчь задобила симпатию и поверенъ целога света. Ако ми е слободно казати, има се то захвалити нарочито томе обстоятельству, што су на престолу два противоположена свойства сѣднѣна: енергија и умѣреность. Ово неколико сѣднѣна година, кое су Француску опетъ на прво мѣсто између народа поставиле, заузеле знаменито мѣсто у повѣстници. Вами, господо моя, припада великѣй дѣо те заслуге, ерѣ вы сте цара у найдосуднѣмъ и найнезгоднѣмъ часовима снажно подпомагали. Надаймо се, да ће увиђенъ и човечно мыслѣнъ оны избрашы мужева, кои су се на конференциѣ скупиле, успѣти у томе, да све незгоде изравнаю и да страдаю Европе границе положе. Но при свемъ томъ обећавамо се мы цару, увѣрени о любви и старанию нѣговою за свой народъ, и о брижливости нѣговой за народнымъ достоинствомъ и интересима, обећавамо се, велимъ, јошъ унапредъ, да се на насъ поуздати може, па ма се шта догодило.

— Конференциѣ држе данасъ свою четврту сѣдницу. Ова е траяла више одъ четири сата.

— Као што се разноси гласъ, добила е дивизија Люжи-Пелисакъ заповѣсть, да буде спремна за истокъ. По изданнымъ налозима мораће јошъ пре свршетка Марта мѣсеца сва одѣлена ове дивизиѣ већ на путу быти. Говори се далъ, да е издана заповѣсть и онымъ полковима, кои су се имали изъ Крима вратити у Француску, да засадъ јошъ остану тамо; за главный узрокъ овы мѣра наводи се то, што су шкорбутъ и тифусне болести наново препунили французске болнице на истоку. Кажу да французска войска има 15.000 войника по болницама, но да бы нужно была само промена воздуха и ране.

Изъ Париза о грофу Орлову пишу новине слѣдуюће: „Овде се засада само о рускомъ пуномоћнику грофу Орлову свуда говори. Све живо одушевљено е за нѣга и свакъ е радъ да га види, и са сви страна навалюе светь у оне театре и на она места, гди се може онъ видети. Грофъ е врло личанъ човекъ и према свои 70 година изгледа младолѣкъ; високъ е и крупанъ као годъ што е было покойный нѣговъ царь и приятель. Изгледъ е нѣговъ заповѣдаюћий. Нѣгова е коса густа и проседа. Черте нѣговогъ лица прѣятне су, лепе и пуне духа. У целомъ Паризу разпрострео се гласъ, да е грофъ као Херкулесъ якъ, и признаю да е ячѣй у рукама одъ оногъ саксонскогъ маршала, што е могао коньску подковицу да превѣе. О той ячини грофа Орлова зато Паризъ тако много говори, ерѣ одногъ дана давао е грофъ ручакъ, при комъ една одъ позваны господы много е хвалила едну киту цвећа, коя е на асталу у чаши стаяла; одна грофъ Орловъ извади цвеће да поклони той госпои, али кадъ примѣти да е цвеће одъ воде, у којой е стаяло, мокро, узме одна еданъ сребрнъ позлаћенъ танбиръ, и као да е танбиръ одъ воска а не одъ сребра, увѣе га на подобие левка, по томъ метне у нѣга цвеће и тако преда госпи. —

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У Паризу 21. Фебруара. Чудноватый духъ противности влада између два союзна народа! „Таймсъ“ органъ енглескогъ отмиѣнѣгъ грађанства, налази, да е престолна бесѣда цара Наполеона одвећ миролюбива, напротивъ паризки грађани окунѣли су главе и бое се, да се изврѣчѣй нѣвогъ владоца не изроди обновленъ рата.

Но у томъ смотреню претеруе се и у Француской и у Енглеской. Царь се држао у онымъ границама, кое му е положай и станъ стварѣй наложило, кое е станъ истина пуно надежде, и пуно добре вѣроятности, но далъ ништа. Онъ познае добро волю и озбиљность Русіе къ заключеню мира, онъ припознае Русіи дипломатско поштенъ, разгласуюћи у исто време честь нѣногъ оружѣя предъ целомъ Францускомъ. Онъ увѣрава, да су сви, слѣдовательно и руски и енглески пуномоћници испуњени духомъ правичности и умѣрености, па и онъ самъ, као поглаваръ и рководитель овогъ противу-рускогъ савеза оснива на томе надежду повольногъ исхода овы конференциѣ, но далъ ништа одъ надежде. Догодъ нѣ миръ извѣстанъ, мора Француска быти спремна, да тргне наново мачъ. Гди су дакле та заблуђеня, коя „Таймсъ“ наводи? Гди е дакле онај жалостный изгледъ, кои парижанима надежду нѣову обара?

Царь е французскѣй пуномоћнику лично и повторительно чуо; онъ е човекъ, одъ чѣгъ бистроумія и оштроће сваки довольно доказа има, и притомъ даю три конференцијална протокола довольно свѣдомства о мыслѣнню пуномоћника. Онъ е дакле найвећма у станю, да изрече пресуду о духу конференциѣ, и нѣгова е пресуда повольна.

А што е овдашнѣй светь при свемъ томъ опетъ ожаловѣнъ и неразположенъ, томе валя тражити узрокъ у прекомѣрнимъ и претеранимъ надеждама, кое е „Ендепандансъ белжъ“, побудио, коя се и у јучерашнѣмъ белгѣйскимъ листовима одржаваю, но кое французски полузваничнѣ листови поричу. То се заблуђенъ повтарава и у едномъ допису „Емансипасіонъ белжъ“, о коме се листу мислило, да е правительственный органъ. Очевидно е, да су оба ова белгѣйска Журнала изъ едногъ истога извора и съ едномъ истомъ намѣромъ преварена, и тако та обмана иде све далъ и далъ.

И предсѣдатель законодавногъ тѣла, г. Морни, изговоріо е данасъ при устроеню камера едну бесѣду, коя е онымъ истимъ духомъ дисала, као и царева, то есть, нити е превелико узданъ и наданъ утврђивао, нити е вѣроятность мира у сумню доводио.

Немогућность оцечногъ и извѣстногъ увѣраваня основана е у самомъ станю стварѣй. Пуномоћници скупиле су се данасъ на четврту сѣдницу конференциѣ, они претресаю найважнѣю и найозбиљнѣю точку, и сваки зна врло добро, да то нѣ лака стваръ, и да се то нерѣшава тако олако. Свакић ће ту гледати да одржи свою позицию. То нѣ ништа друго него парница, коя ће се окончати са обестранимъ попуштанѣмъ. Протоколи конференциѣ доћиће поздне на видикъ, и пуномоћници дужни су то своіой собственной чести и чести своіой правительства, да докажу Европи, како су они свое налоге и свой

задатакъ вѣрно и поштено испунили. Питаня, коя имаю задаатакъ, да чуваю и обезбѣде будућий миръ Европе, не даю се тако лако пресећи. Единствено у начелима и у духу, коимъ дину сви членови овогъ дипломатскогъ сабора, лежи наданъ успѣха; а у нуждномъ и тегобномъ течаю ове ствари лежи немогућность или поне тешкоћа, да се за овай успѣхъ јошъ сада њмствуе.

При дубокой таинствености, коя конференціална саборovanja окружава, рађаю се разни гласови у толико лакше. Мы иј за такове (т. е. за голе гласове) сматрамо, но уедно примѣчавамо, да се они разносе и по највишимъ друштвенимъ круговима. Нарочито одъ грофа Орлова наводе највише рѣчй и млоге њгове изражае. Тако веле, да е онъ одма у другой сѣдници пребаціо грофу Кавуру њгово превелико разметанъ съ тимъ одприкике изражаемъ, да се управо само западне силе могу сматрати за уврећене и могу имати право на удовлетворенъ, а не Сардинія, коє е участіе у овомъ рату одъ тако маловажногъ утицаја было.

А говори се такође, коє е доста вѣроятно, да е грофъ Орловъ зактевао, да се за време примирія престане одъ разораваня Севастополя, почемъ Руси збогъ примирія несмеду томе на путъ стати.

Најпосле говори се, да е на прошлой (т. е. трећей) сѣдници допунѣно и исправљено питањъ о расправи границя Бесарабіє.

У Бечу 25. Фебруара.

Четврта конференціална сѣдница, коя е 21. Фебруара држана, дає парискимъ дописательима повода къ различномъ размышляю. Но готово сви веле одъ прилике: „Я истина незнамъ, али я самъ извѣстно увѣренъ.“ (Je ne le sais pas, mais j'en suis sûr). Изражаи руски пуномоћника, веле, да су све миролюбиви. Руси оће Карсъ да врате Турцѣма, и говори се и то, да се Русія одрекла права, градити ратне лађе у пристаништу Николаевскомъ. И противъ сѣдиняваня оба подунавска княжества немаю Руси ништа. Руси далъ обвезали су се, да отиду са турске земљь онда, кадъ и саюзници и т. д.

„Ле Норъ“ признає до душе, да се онъ преварио, што е онъ као и „Ендепандансъ“ мыслію, да е дѣло мира на конференціама тако далеко поступило, но при свемъ томъ сматра онъ миръ за извѣстанъ.

„Крониклу“ телеграфираю изъ Париза подъ 21. Фебруара у вече слѣдујоће: „Говори се, да ће азіатско питањъ бити едно одъ најтежи. Саюзне силе поставиће сирѣчь зактеванъ, да се руски градови, кои Турској сѣ азіатске стране грозе, поруше. Но почемъ се ова точка у аустрійскимъ предлозима несадржава, зато се Русія веће сматрати за обвезану, да на то пристане.“

У Бечу 25. Фебруара.

Таинствено ћутанъ, коє дипломати о дѣланю паризки конференція наблюдаваю, до душе јошъ нѣ узнемиравајоће, будући рокъ примирія излази текъ 19. Мкрта! али у тренутку, кадъ се тако велики и важни интереси рѣшаваю, таква неизвѣстность доиста нѣ башъ врло пријатна, и то се ясно увиђа изъ промена и колебања европски берза.

Најновиє станъ стварій одприлике е ово: Прелминарний миръ јошъ нѣ подписанъ, при свемъ томъ, што

се неки листови изъ петны жила упиноу, да томе противно докажу, него е само бечкиј протоколь подписанъ.

Испытаймо и претресимо точке, о којима се членови конференція споразумети мораю, пре него што ствари дотле доспеду, као што су белгиски листови изъ превелике ревности по целомъ свету разтрубили. — Ту се ради о неутралисаню црнога мора, о расправи граница у Бесарабіи, о закавказскимъ тврдиняма и о покровительству надъ Грчкомъ.

То су доиста таква питаня, коя се немогу на брзу руку и на двоє на троє рѣшити, и мы зато и велимо, да е за разрѣшенъ њјово потребно повише времена.

Велика дипломатска вѣштина барона Брунова и захитителна пријатность грофа Орлова дала е рускимъ пуномоћникама некиј видъ преваге и надмоћія, коє ни лордъ Кларендонъ, а јошъ много мањъ грофъ Валевскій доскочити немогу, чега се ради Русія и нада, да ће у млогомъ коєчему успѣти. У осталомъ изражаи руски пуномоћника врло су миролюбиви, и отудъ се рађа надежда за успѣшніє и брже напредованъ преговора.

Што се пакъ тиче горенаведены точкй, коє бы се најпре имале рѣшити, о њима влада у полузваничнымъ листовима Енглеске и Француске највећа противность.

„Најпре ће се, вели „Морнингъ постъ“ најтежа и најзаплетенія питаня рѣшити, сирѣчь неутралисанъ црногъ мора, и додата условія, на коя се пета точка односи. Судбина Николаева рѣшиће се заедно са неутралисанъ црногъ мора. Но будући е ово питањъ са трећомъ точкомъ у свези, а пета се точка најпре изслѣдити има, то можемо као извѣстно узети, да оно јошъ нѣ претресано. Ма како споро ишла таква претресаня, то е ипакъ немогуће, да нису главне черте пете точке већъ уобште састављене, и мы за кратко време изчекуемо, да се у смотреню или едногъ или когъ другогъ одъ овы поедины питаня коначни резултати получе.“

Нетреба се чудити, ако чуемо, да у смотреню питаня, односећи се на неутврђиванъ аляндски острова и на повольно опредѣленъ положая Русіє у источномъ мору, нисмо наишли на велике препоне и незгоде. Границе између Русіє и Турске у малой Азіи быће опредѣлене едномъ комисіомъ. Карсъ ће нуждно морати подпасти опетъ подъ Турску. Одржанъ својй одношая спрямъ грчке цркви, то е една точка, на кою ће Русія по свој прилици при рѣшаваню четврте точке велику важность полагаати. Да, почемъ се савъ овай ратъ изъ тогъ питаня породіо, зато се неможе узети, да ће саюзници у томъ питаню штогодъ попустити. То бы было врло противусловно: забранити Русія свечано, да не уђе у Турску, а овамо сѣ друге стране дати јој на ту цѣль ключеве у руку.

Напротивъ тога потврђує „Конституціонель“ у едномъ очевидно иль поуздане руке црпљномъ чланку, да повратакъ Карса Турској, као и судба закавказки тврдиня засадъ јошъ нѣ рѣшена. Што се Бомарсунда тиче,

то увѣрава „Норв“ да ће се за то питањ врло слабо заузима Европа, почемъ бы Шведска и у ономъ случаю, кадъ се небы аландска острѡва утврђивала, исто тако опасности изложена была одъ стране Свеаборга, као и съ аландски острѡва.

Ако дакле саберемо све оно, што су досадъ западне силе получили, онда ћемо видети, да то не башъ врло много, и зато, ил' ће намъ ове конференције до 4. Марта коначный миръ донети, или ће оне продужити свое преговоре као конгресъ парискій.

Међутимъ се Француска и Енглеска снажно за рать спремаю, и не 10.000 него 20.000 Француза добили су заповѣсть, да се навезу у Марселю за Кримъ. Међутимъ е сазвана подъ заставу и пописна класа за 1856. год. И при свемъ томъ мы смо ипакъ ближе миру, него ли рату.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Кенигсбергу 22. Фебруара „Кенигсбергеръ цайтунгъ“ садржава слѣдуюћу депешу изъ Петербурга одъ 14. Фебруара: „Генераль Лидерсъ явля са Крима, да се е онъ састао 17. Фебруара са саюзничкимъ войсковођама кодъ каменогъ моста, гди е по заключеню паризки конференциѡи заключено примиріе.“

Течай новаца: Дукати, 5. фор. 45 кр. за банке
Цванцигери: 102%.

ОГЛАСИ.

(1—3) Разно сementъ предало е Економическо - Топчидерско Заведеніе у комиссионъ на продаю у бакалницу Николе Ђорђевића справъ театра, а

Нови плугови са добро окованымъ колечкама, кои су за нашу земљу добро удешени, могу добити у Економическо-Топчидерскомъ Заведенію за 14 талира еданъ. Исто тако и

Калеме разны воѡака

издае Економическо-Топчидерско Заведеніе свакиъ данъ.

У Антулиной кући у пиварскомъ соѡаку, и то на горњимъ спрату, има за издаванъ подъ кирию о Ђорђебудну 2. квартира, састоећа се еданъ изъ четири собе, 1 куйне са шпархертомъ, шпайзомъ, особеногъ одѣлення у подруму, едне штале за конъ и едне шупе за кола, — другій пакъ изъ три собе, едне куйне са шпархертомъ и едногъ особеногъ одѣлення у подруму. — тко жели исто узети нека изволи приѡвити се притажателю у истой кући. —

(3—3) Кућа покойногъ г. Фукса бывшегъ Началника рударскогъ, д-Началничества према Театру, продае се изъ слободне руке, ко бы дакле исту желио или купити или одъ Ђорђева-дне подъ кирию узети нека се изволи приѡвити кодъ г. ияцинира Цермана.

(4—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаемъ изъ слободне руке и то до Ђурђева дне т. год., ако ий до реченогъ дана не продамъ, да ћу ий одъ идућегъ Ђурђева дне подъ кирию. И у едномъ и другомъ случаю ко има волю некъ се самномъ споразумъ.

Никола Гоксикъ

Архиваръ и Регистраторъ Совѣта.

Подписаный дошавши ово дана изъ Брина и Беча, подпуніо е свою трговину, свакострукчимъ израћенимъ и неизраћенимъ еспаима, по найновіой моди; зато препоручуюћи се поштованой публици и свима своимъ старимъ муштеріама, обећава, найефтинію цену, а притомъ найефиніи и најбржіи радъ.

Тома Стояновичъ,
шнайдеръ
кодъ Паризца

У кући подписаногъ у абаѡійској чаршии даю се подъ кирию четири лепа дућана и четири магазе подъ умѣрену цену.

Надзират. Прав. Топчид. добара
штаб. Капетанъ
Васа Илићъ.

(3—4) Како е подписаный отворіо фабрику винскогъ сирѣта, то се препоручуе гг. купцима, кои бы таковогъ имати желили, было на мало или на много, па и у своимъ бурадима, да ће свакога врло добримъ сирѣтомъ и умѣреномъ цѣномъ послужити. Фабрика се налази у Палилули кодъ „два голуба“, но моћи ће сваки, кои на мањ узети жели, добити и у нѣговой кући, гди е отворіо продавницу истогъ сирѣта.

Ђорђе Молеровићъ.

У дућану кодъ подписаногъ налази се на продаю најѡчнии сапуна, мирисавы зейтина и помада изъ енглески фабрика, а нарочито мирисавы водица паризкогъ хиѣнскогъ друштва, кое нигда нису овамо на продаю доношене, и кое, (съ неколико капљица у чаши воде умиваюћи се) подмлађую кожу на рукама и образу.

ТАНАСИЕ СТОЯНОВИЊЪ

Берберинъ,
обитава на Теразіама у кући г. А. Симића

Стакло, одъ киселе воде, добра натурална карловачка бермета, може се преко пута одъ Читалишта кодъ „Арапина“, добити за 7. гр. безъ ставла, са стакломъ 8. гр.